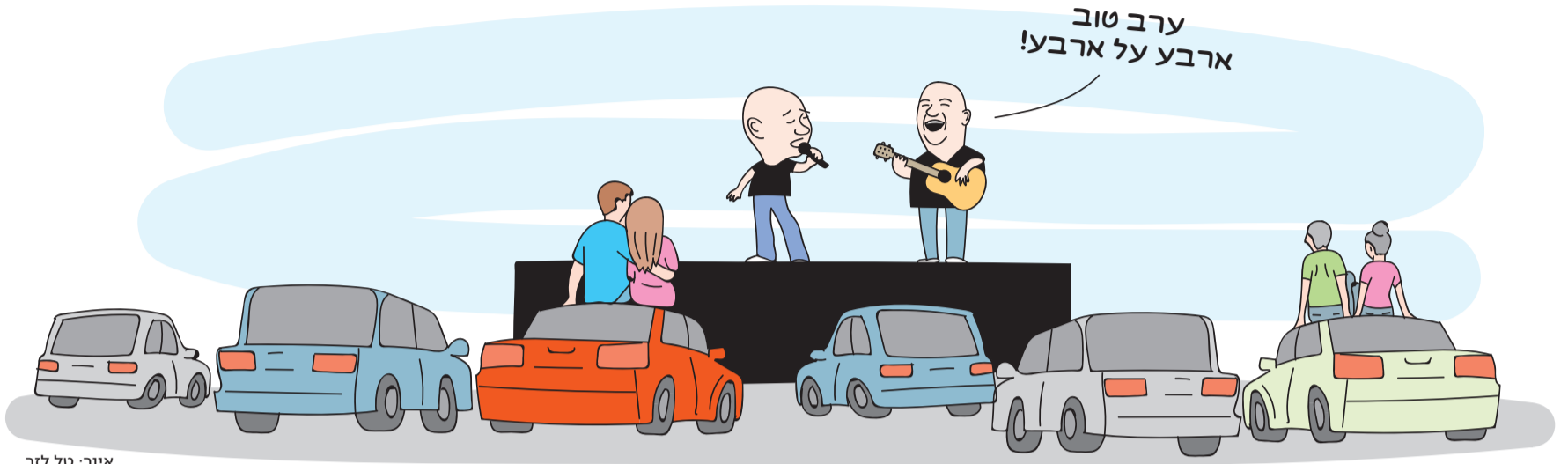

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

אני ושולה בחצר

התקופה האחרונה זימנה לי הופעות שלפני שנה לא הייתי מעלה בדמיוני הפרוע. למשל, מול מכוניות חונות

הבית של כולנו יהפוך בקרוב למעין מתחם we work פחתי, עם חרדי מחשב, פינת קפה ומטבחון, אם כי החרד היחיד שבו יהיו ישיבות זה השירותים. הפורמט הזה מחייב תיאום מדויק של חלוקת המחשבים בין דיירי הבית, אחרת תמצא את עצמך מנסה להקריין ללקוחות מעבר לים מצגת פאוור פוינט דרך הווקי-טוקי של הילד.

חוץ מזה, עלולה להיווצר בעיה בעניין רחב הפס באינטרנט. יש בהחלט מצב שבדיוק באותן שעות בבוקר אותו "פס רחב", שגם ככה במצבי הירום נוהג לשים עלינו פס, יצטרך במקביל לארח את ההרצאה של הילדה הסטודנטית בזום, את שיעור הזום של התיכונים, את שיחת הזום של הגברת הראשונה עם חיילים בודדים – וכל זה בזמן שאני עובד כמו חמור על צפייה בסרט בנטפליקס. אם נביא בחשבון שתסריט דומה מתרחש גם בבתי סמוכים, זה בהחלט עלול לשבש את קליטת האינטרנט בשכונה ולגרום למריבות שכנים על רקע גניבת פס רחב. התקווה היחידה היא הדור החמישי של הסלולר שמבטיח בפי רסומות מהירות גלישה כמו בחלל, אם כי המחשבה שבשביל זה צריך לחלוק מעלית עם חנן בן ארי, יהודה לוי ועוד כמה חבר'ה ללא ריחוק חברתי (שחלקם יורקים חידודים לתוך טרומבונים ושרים בלי מסיכות) לא נשמעת מלהיבה. עם כל הכבוד לחלל החיצון, בסוף אנחנו הרי תלויים במקורנית שיושבת בקיוביקל בקול סנטר בפתח תקווה ואמרת לך לזחול מתחת לכוננית של הטלוויזיה, להוציא את השקע של הממיר מהחשמל ולהחזיר.

פורמט הביתי של "למידה מרחוק" מתגלה לרוב כ"רחוק מלמידה", שלא לדבר על הבעיה לקיים בזום שיעורי התעמלות, אלא אם כן המורה מתכוון לבקש מהתלמידים להקיף את הסלון 30 פעם בלי לעבור דרך המקרה. לכן אני מציע לנסות לפתור את בעיית בתי הספר עם לור קיישנים חלופיים. אם אמנים יכולים להופיע כשהקהל במרפסות, למה לא מורים? הם יבואו בכל בוקר למתחמים שכונתיים וירביצו תורה לכיוון המרפסות למעלה. את בעיית הצפיפות בכיתות אפשר לפתור דרך לימודים באולמות אירועים, שגם ככה לא עסוקים מדי בימים אלו ומשוועים לפרנסה, וכך להי נוך את בית הספר היסודי בון טון, תיכון מקיף ויטראו', ואורט ליצי' פסגת האירועים.

למי שמתעקש על מקומות באוויר הפתוח, אפשר לקיים את שיעורי הביולוגיה והטבע בספארי ברמת גן, ולהדגים בעזרת הקופים את צורת האבולוציה. תנ"ך אפשר ללמד על הסט של "היהודים באים", אנגלית – בחוף הים, למרות שאין כרגע הרבה תיירות, גיאוגרפיה – בחללי הענק של נתב"ג, אורחות – בנחל האסי, ומתמטיקה – בקניון, כאמצעות חישוב העודף ואחוזי ההנחה בחנויות. את שיעורי החינוך המיני הם יוכלו ללמוד בשיטת הדרייב-איין, בדיוק כמו שאנחנו למדנו.

● yairn@israelhayom.co.il

עבור לשיר להיט; צפצוף ארוך – חפרת עם הסולו גיטרה של חמש דקות, תקציר; אורות נמוכים – נגן משהו של קובי אוז. תהיתי מה קורה בזמן ההופעה במכונית עצמה. האם בשיי רים פחות מוכרים יושבי הרכב סוגרים חלונות, מפעילים מזגן ומדליקים את הרדיו? ומה מצופה מזמר שבימים כתיקונם נוהג לרדת לקהל ולהגיש לצופים את המיקרופון? האם ראוי שעי כשיו הוא יפלט עם יונדאי, למרות שהוא לא בקטע של אסיאתיות? והאם כשהוא שר למיני מיינור חדשה, היא לוחשת לו באוזן "גדלתי עליך"?

בשישי הקרוב להקתי ואני נופיע, אחרי שישה חודשים ללא נגינה משותפת, במלון באילת. הקהל יצפה ממרפסות החדרים במלון, ואנחנו נופיע למטה. זו חוויה חדשה עבורנו, ואני מקווה שאם חלילה לא נבוא טוב למישהו מהצופים, לא נחטוף מקומה 14 של המלון את שאריות הרום סרוויס על הראש.

תיכון חדש

שנת הלימודים שהחלה השבוע תהיה בסימן קפסולות וזום. בנוסף לילדים, שיעברו ללמידה מרחוק, לא מעט הורים עובדים כרגע מהבית או פשוט נמצאים בו כי אין להם עבודה. אצלנו, לדוגמה, יש חמישה דיירים קבועים, שבחודשים הקרובים מתעתדים לעבור או ללמוד מהבית. הבת האמצעית והחבר שלה יתחילו בקרוב לימודים גבוהים, הקטנה ממשיכה בכיתה י"א, רעייתי מחלקת את זמנה בין נוכחות במשרד לשיחות זום, טלפונים בענייני עבודה מסביב לשעון והליכה ברחבי הבית, ואני, שלא ממש ברור מה העבודה שלי, מנסה לייצר הכנסות בזמן שעתידו של שוק ההופעות לוט בערפל. חוץ מזה מצופה ממני להיות גם נהג, טבח, קניין ואיש אחזקה.

בימים כתיקונם היינו מזדרכים על הילדים בכל בוקר ב-8 עם סנדוויץ' עלוב בתיק. עכשיו, כשהם בבית, הם מצפים כל יום בסביבות 9 לארוחת בוקר בסגנון בופה פתוח כמו בקלאב מה, כשאתה בתפקיד השף שמכין חביתות, והלקוחות מתייחסים אליך יותר גרוע מהדרך שבה מטיילים ישראלים מתייחסים לאנשי רשות שמורות הטבע. בהמשך אתה אמור כמובן לספק לשוהים בבית גם ארוחת צהריים חמה, וכל זה בזמן שאתה מנסה לפרנס, לדבר עם לקוחות ולשלם לספקים.

נכון שבעקבות הקפסולות והלימודים מהבית נושא ההסעות לבית הספר אמור להיחתיך בחצי. אבל איך בדיוק אתה אמור לנהל שיחת זום עם הבוס שלך ועם עוד חמישה משקיעים, כשי ברקע שומעים שאתה רווחך כלים ואפשר לשמוע את החריקות של פח האשפה בזמן שאתה מוריד את הובל?

מהלך החודש האחרון חציתי את הארץ לאורכה ולרוח בה בהופעות חצר, גינה, סלון ומרפסת, כשאני משעשע קבוצות קטנות בומה, באומר וברברי שטות, כמו שאני אוהב. מדובר בחוויה חיובית בסך הכל, שבה פגשתי אנשים ידידותיים המתכנסים עם חבריהם בגינה למפגש חברתי על קיש שהביא יקי, בירה שהביאה שירה ואגוזי קשיו שהביא דדי. כולם כמהים לצאת מהבית לערב אחד, לפגוש אנשים, לשמוע קצת מוזיקה טובה ובדיחות מצחיקות – ואז גם לשמוע אותי. זה לא תמיד קורה בתנאים אידיאליים, כי לא מדובר באולם תיאטרון או במועדון המיועד לכך. היושבים מפורזים על כיסאות כתר פלסטיק ברחבי הרשא, קשה לקבל משוב משמעותי מ-20 איש בלבד, לפעמים הבמה היא ארגז מצעים, לפעמים שומעים מעבר לשיחים את השכנים, או מכוניות חולפות, או כלב נובח. במהלך אחד הערבים אפילו הצטרף אלי להופעת אורח בלתי מתוכננת יתוש שבלעתי באמצע משפט, למרות שבאותו יום החלטתי ללכת על תפריט צמחוני. לעיתים ילדים התרצצו לי בין הרגליים והקשו עלי ועל הקהל להתרכז, ובהופעה אחת מתוקה בבית גוברין החליט חיל האוויר לבצע תרגול (או מבצע של ממש) בהשתתפות כמה מטוסי קרב ממש מעל הראש שלי, והצליח לחסל כל פאנץ' שלי.

התקופה מזמנת כל מיני אירועים משונים, שלפני שנה לא יכולת להעלות אפילו בדמיוןך הפרוע ביותר. בשבוע שעבר, למשל, חברתי לחברי, הזמר והיוצר דני רובס, להופעת דרייב-איין כפולה ומשור תפת של שני מאותגרי שיער בפני כמה עשרות מכוניות במגרש חניה במועצה צה אזורית חוף אשקלון. אנחנו עמדנו על במה, המכוניות חנו בשורה מולנו, והקהל ישב בחלקו במכוניות, חלקו על גגות המכוניות, והיו גם כמה שארגנו שולחן וכיסאות מתקפלים לפני המכונית ונשענו על הטמבון.

הצעתי לקהל המוטורי החביב שאם הם רוצים לבקש מאיתנו לבצע שירים מסוימים, שיאותו לנו בפנסי הרכב במורס. זה לא קרה. לרכב אחד שהשאיר אור דלוק במהלך ההופעה ושנראה שמצברו מתחיל לרעוך, המלצתי לכבות את האורות ועדכנתי ששירותי הנעה בכבלים על ידי הזמרים אינם חלק מההופעה. רובס ניסה ברגע של התלהבות לשותף את הקהל בשירה בציבור כשהוא מחלק את המכוניות לקבוצות ומכריז: "עכשיו מכוניות שנקנו בליסינג, עכשיו אלו עם גלגלי מגנזיום, עכשיו ארבע על ארבע".

אם הקונספציה הזו כאן כדי להישאר, כדאי שננהיג שפה שתקל את התקשורת בין אמנים וקהל במכוניות. אפשר לקבוע שאורות אזהרה מהבהבים יסמנו לאמן שהקהל מעוניין לשמוע אותו השיר שוב; אור ברקס – עצור את השיר המעפן הזה ותי

בשישי הקרוב תופיע להקתי במלון באילת. הקהל יצפה ממרפסות החדרים, ואנחנו ננגן למטה. נקווה שאם לא נבוא טוב לצופים, לא נחטוף מקומה 14 את הרום סרוויס